

Săritura Îngerului

În memoriam Dominique Bagouet, la Teatrul Național a avut loc un spectacol-eveniment, organizat de Theatrum Mundi în colaborare cu Serviciul Cultural al Ambasadei Franței la București. Inițiatorul acestui atelier coregrafic, d-na Corina Șuteu, a dorit să omagieze astfel pe unul dintre cei mai apreciați coregrafi contemporani francezi, răpus prematur și galopant, la începutul lunii decembrie 1992, la numai 41 de ani, de necruțată boală a secolului. În spectacolul regizat de Dominic Demblinski s-au întâlnit dansatori și coregrafi români care l-au cunoscut pe artistul francez care au lucrat cu el, imagini de arhivă și o dansatoare invitată.

S-a vorbit puțin și cu emoție. S-a amintit că stagiul susținut de Dominique Bagouet în România a fost ultima sa perioadă activă, s-a deplins faptul că publicul românesc nu a avut șansa contactului direct cu lucrările sale, ca în cazul celorlalți coregrafi care ne-au vizitat țara în ultimul an. Cel care l-am cunoscut ne aminteam, cu uimire, că Dominique Bagouet nu părea nicidecum bolnav, atunci, în mai 1992; abia apoi ne-am dat seama că de fapt el își pregătea conștient leșirea din scenă, întrerupând lucrul cu compania sa pentru cel puțin șase luni, "ca să se poată distanța" și să se odihnească după o viață prea trepidantă, după cum mărturisea.

Și totuși, agenda sa era booked în perspectivă pentru încă câțiva ani. Primul angajament îl fusese oferit de Opera Garnier din Paris, unde era deja programat în repertoriul actualei stagiuni, cu o lucrare nouă, pe care urma să o monteze cu trupa sa. (Singurii coregrafi moderniști invitați de exigenta instituție - Dominique Bagouet și Angelln Preijocaj, altă cunoștință recentă a publicului bucureștean și leșean; fapt grăitor, pe de o parte, pentru deschiderea față de contemporaneitate a unui așezământ academic prin tradiție, iar pe de alta, pentru înalta cotă profesională a celor doi creatori.) Ar

fi fost multe de spus și despre preocupările pedagogice ale lui Dominique Bagouet, concentrate în Centrul de formație profesională pentru dansatori, inițiat și condus de el, la Montpellier, de peste un deceniu, cu sprijinul nemijlocit al Ministerului Culturii...

Dominic Demblinski și-a construit însă spectacolul-ecvilem tocmai pe ideea că vorbele sînt de prisos în asemenea împrejurări și că cel mai firesc, atunci cînd e vorba despre un coregraf, este să se lase loc expresiei dansante. În afara unor personalități bine implantate în spațiul coregrafic românesc actual (Adina Cezar, Lilliana Iorgulescu, Sergiu Anghel), aducînd ofrandă amintirii, în interpretarea companiilor lor, plese deja cunoscute, au participat cu lucrări în premieră - proaspete examene de creație coregrafică - studenți ai Academiei de Teatru și Film, secția coregrafie (clasa prof. Sergiu Anghel). Florin Flerolu, Irina Costea, Mihaela Santo sau Cosmin Manolescu sînt tot atîtea nume de viitor, pe care le așteptăm cit de curînd cu noi realizări, personale sau de grup, visînd deja la vremea cînd în România vor fi mai mult de două companii de dans contemporan.

Olivia Grandville, membră a Companiei Bagouet (și fostă balerină a Operei din Paris), sosită la București special pentru această seară, a oferit, prin interpretarea unui fragment dintr-o lucrare semnată Dominique Bagouet, o mostră din stilul acestuia, cursiv și frămîntat, stilul unui om stăpîn pe gusturile sale, care nu ocolea simplitatea, mișcarea suspendată sau tăcerea, concentrînd o lume privită cu ochi critic, dar și cu mare delicatețe, într-un limbaj fizic nuanțat și bogat.

Le Saut de l'Ange, Săritura Îngerului spre eternitate n-a fost zadarnică. Sămînța aruncată în brazdă va continua să rodească și după ce îngerul și-a frînt aripile...

VIVIA SÂNDULESCU

CIVILIZATIA IMAGINII

"Deșertul dragostei", coregrafia: Dominique Bagouet